

и селянитѣ като сѣщински царь и заведенъ въ църквата, гдето се служилъ молебень. Но ето че турци башибозуци, дошли отъ Златица, вече нападатъ на позицитѣ. Петричени, въоръжени почти до единъ, хора твърди и храбри, излизатъ срещу враговетѣ и ги отблъсватъ. Но неприятелитѣ получаватъ помощъ и отново нападатъ. Тогава петричени изваждатъ своитѣ черешови топчета и гърмятъ противъ нападателитѣ. Бенковски гледа и командува отъ високъ връхъ. Петричени и този пѣтъ излизатъ победители. Черкезитѣ и турцитѣ избѣгали, като прибрали съ себе си 7 убити и 15 ранени.

Бенковски съобщава въ Панагюрище за победата, дава нареждане за отбраната на Петричъ, Мечка и Поибрене и заминава за лагера Еледжикъ. Войводата събралъ 80—100 пѣргави юнаци конници и трѣгналъ да обикаля селата. Отъ Калугеровския манастиръ той взелъ съ себе си игумена отецъ *Кирилъ*. Деньтъ билъ 26 априль. Пѣтътъ отъ Ихтиманъ за Пазарджикъ се пазѣлъ отъ възстаници. До позицията, въ гората, се намирало събрано отъ околнитѣ села мирно население въ лагерь. Силенъ студенъ дѣждъ почналъ да облива земята. Нѣмало подслонъ. Женитѣ и децата зъзиѣли на дѣжда въ гората. Юнацитѣ се бияли съ куражъ и спирали башибозуцитѣ, ала кремъклийскитѣ пушки не могли да гърмятъ, барутътъ се намокрилъ и искрата отъ кремъка на ударника не могла да го запали.

Бенковски далъ съвети и нареждане, какъ да се запази народа отъ дѣждъ и какъ юнацитѣ да бранятъ позицитѣ. На 27 априль той заминалъ за с. Сестримо отвѣдъ р. Марица и оттамъ потеглилъ право въ Голѣмо Бѣлово. Какъ е билъ посрещнатъ Бенковски въ това село и какво тамъ е направилъ, вижъ за това „Вѣнецъ“ кн. 4. тази година.

Отъ Бѣлово съ своята „хвѣрката“ чета Бенковски стигналъ въ с. Вѣтренъ и сетне на Еледжикъ, но тамъ вече била пристигнала редовна турска войска отъ Со-